

Tan Theo Bọt Biển

Truyện ngắn của Hồ Văn Xuân Nhi

Nhã cố giữ lấy nỗi niềm tĩnh bảm tiếng chuông. Một chốc lâu, vẫn không ai ra mở cổng. Nhã lại bảm tiếng chuông lần nữa. Lại chốc lâu, vẫn không bóng người. Rồi tiếng chuông thứ ba, thứ tư, cứ thế Nhã kiên nhẫn với lòng mình, với thách đố mà những người bên trong ngôi nhà dường như muốn ném vào chàng. Hơn một giờ đồng hồ trôi qua, cuối cùng một người đàn bà bước ra. Người đàn bà mang nhiều nét của một người quê mùa thân xác vất vả, chùng đã ngoài sáu mươi, một giọng nói thuần chất của miền Bắc nhưng không phải nguyên quán người Hà Nội. Bà già nhìn chàng, hỏi nhẹ:

_ Cậu tìm ai đấy?

Nhã cúi đầu gật chào:

_ Có cô Nga ở nhà không bà?

_ Cô ấy đưa bé Thu vào thành phố rồi.

Nhã thốt kêu thất vọng:

_ Bao giờ vậy?

_ Cả mấy hôm rồi, sang tuần mới về lại.

_ Bà là ai trong gia đình vậy, có ông bà trong nhà không?

_ Vắng cả rồi. Tôi là người giúp việc thôi. Còn cậu?

_ Tôi là Nhã.

_ Thế à? Cậu là bố bé Thu?

_ Vâng.

_ Cậu mới về?

_ Vâng, chỉ vừa vài hôm thôi, tôi vào thành phố rồi mới bay ra đây lúc sáng nay. Sao bà không mở cửa cho tôi?.

Người đàn bà nhìn chàng một thoáng vào ánh mắt, lẳng lặng chùng nửa phút rồi nói nhẹ, thật nhẹ chỉ vừa đủ thoáng vào tai Nhã:

_ Ông bà và cô Nga có dặn nếu bao giờ ông có đến nhà, thì không được mở cửa cho ông. Ông bà đang ở bên trong đấy, nhưng cô Nga và em bé đã bay vào Nam rồi. Ông không nên vào.

Nhã thở dài, tiếng nói như nghẹn trong cổ:

_ Tôi hiểu rồi. Cảm ơn bà.

Nhã quay lưng, rời khỏi căn ngõ phố Khâm Thiên. Con hẻm thật nhỏ, chỉ vừa đủ một chiều xe gắn máy mà thôi, dài thăm thẳm cả trăm thước từ bên ngoài con đường chính của phố. Con đường này, từ ban đầu, đã là một kỷ niệm, rất thương yêu, khi Nhã mới đến phố Khâm Thiên lần đầu. Cái hình ảnh ban đầu đó không bao giờ phai mờ trong ký ức chàng.

Đó là gần 11 năm về trước, tháng Hai năm 1994.

Khi đó Nhã đến Hà Nội cho một chuyến công tác của công ty từ Mỹ, tham dự hội chợ quốc tế ngoài khu triển lãm Giảng Võ. Chàng đi với một vài người bạn từ Sài Gòn, đến hội chợ này với mục đích tìm đối tác hợp tác cho cơ hội đầu tư của công ty mà chàng làm việc, và xem các sản phẩm công nghiệp từ các nơi trên thế giới. Chuyến đi lần đó có Thắng, có Trí, có Phương.

Hôm đó Nhã gặp Nga lần đầu. Cô bé Hà Nội dáng cao, mảnh mai, đôi mắt xinh đẹp với nụ cười lúc nào cũng chừng như ở trên môi. Nàng trong chiếc áo dài vàng thêu những bông hoa, cổ hở làm nổi bật khuôn mặt với làn da trắng. Mái tóc chấm nửa lưng làm Nhã nhớ hai câu thơ mà chàng đã từng thuộc ở những ngày học trò áo trắng:

Tóc em dài và hờn em nhỏ dại,

Đề anh buồn anh động chút nhớ thương.

Nôm na từ ngữ ngày nay, có thể gọi Nga là một kiều nữ chân dài.

Nga đứng đó, dường như là sự chú ý nhất cho tất cả mọi người bước ngang qua gian hàng nơi mà nàng và hai thiếu nữ xinh đẹp khác đang làm vai trò người mẫu đứng giới thiệu hàng cho công ty xa gắn máy Suzuki. Nhã ngẩn người, lồng ngực đập mạnh như thể trái tim đang có nhiều xao xuyên. Chàng nhìn nàng, đứng lặng chân tay, như cậu con trai mới lớn, mới trúng tiếng sét tình ái ban đầu, cho dù lúc đó Nhã đã ngoài ba mươi tuổi, đời đã lắm những phong trần, và trái tim đã nhiều lần tan nát với những cuộc tình đi qua rồi đã chết với thời gian.

Thắng thẳng em họ đi chung từ Sài Gòn ra đây, buột miệng khen:

_ Con bé đẹp quá chứ anh Nhã nhỉ?

Nhã chỉ gật đầu, bởi đầu óc còn đang choáng váng trước nét đẹp kiều sa của người con gái. Trí nói thêm vào:

_ Hình như anh Nhã đang bị em gái thu hút rồi?

Rồi Nhã đánh bạo bước đến làm quen. Chỉ là vài câu hỏi thông thường, giả vờ của một người khách muốn tìm hiểu sản phẩm. Nhưng mà Nhã nào có cần thiết mua xe gắn máy làm chi, chàng lại hỏi tên nàng, một vài câu hỏi như vô tư nhưng đào sâu tìm hiểu một cá nhân. Cô bé nhìn thẳng vào mắt Nhã ngẩn ngừ với câu trả lời. Nhã cho nàng một nụ cười trong ánh mắt, với chút van lơn. Tình yêu phải bắt đầu bằng sự van lơn, không ai tự nhiên mà ban cho được. Nhất là chàng đang cầu xin một tình yêu từ một thiếu nữ xinh đẹp như thế. Hơn hai mươi năm cầm viết làm sự nghiệp văn chương, vậy mà Nhã không biết dùng ngôn từ nào để tả cho trọn vẹn nhan sắc nàng, để nói với người con gái một câu nói khen tặng cho nên duyên, nên thơ một chút. Chàng nói một câu quê mùa, mà bất cứ thằng con trai học trò nào mới lớn cũng thường nói, chứ không phải là ngôn ngữ cho gã đàn ông ngoài ba mươi trải đời như Nhã, mà chàng không hiểu sao mình lại có thể nói thế được:

_ Cô đẹp quá đi.

Nhã thấy nàng cười thật mỏng, nhưng trong mắt nàng như muốn bật cười phá to. Nàng nhìn sâu vào mắt Nhã:

_ Em tên Nga. Thu Nga.

_ Chào Nga. Tôi là Nhã.

_ Anh là người thành phố?

Nhã gật đầu. Nhã hỏi Nga có thể chụp với chàng những tấm hình chung với nhau, để là kỷ niệm. Mới phút ban đầu mà chàng tự thấy mình hơi quá đòi hỏi. Chàng e sợ nàng từ chối. Nhưng không, Nga bằng lòng cho chàng những tấm hình chụp bên nhau. Thẳng cảm máy bấm cho ông anh họ. Những tấm hình ban đầu đó, đã suốt đời còn lưu mãi, và chàng vẫn thường tìm xem lại mỗi lần tiềm thức quay về quá khứ, những ngày còn hạnh phúc bên nhau.

Phút ban đầu chỉ có thể thôi, là Nhã đã biết Nga từ đó. Nhã tỏ ý với Nga rằng chàng muốn gặp nàng khi cuối chiều, xong việc. Nga nói với chàng, nàng phải bận việc cho công ty Suzuki đến tối, nhưng bằng lòng gặp chàng ở hôm khác vậy.

_ Nhưng mà ngày mai anh phải quay về thành phố rồi, mà anh muốn gặp Nga một lần để làm quen.

_ Anh vừa quen với em rồi đó.

Nhã nghe lòng mình rộn rã, hạnh phúc dâng tràn trong tim.

Chàng bước ra khỏi khu triển lãm Giảng Võ, trở về khách sạn. Chàng nói với Thắng:

_ Chú giúp anh một chuyện, đi tìm mua cho anh những bông hồng đẹp nhất đem đến gian hàng Suzuki, gửi cho cô Nga.

Buổi chiều hôm đó, Nhã với Thắng trên chiếc xe xích lô máy, dẫn đầu một đoàn xe hơn chục chiếc xích lô máy khác, mỗi xe tràn ngập với những đóa hoa hồng thật lớn, hàng trăm đóa hoa. Chàng mua gần hết những nhánh hồng đang bán ở những tiệm hoa khu phố gần đó. Nhã đem can đảm, bởi tình yêu vừa đến cho chàng sự can đảm đó, dẫn một đoàn hơn chục tài xế xích lô, mang hơn trăm đóa hoa hồng đến gian hàng của Nga, bắt cần những cái nhìn tò mò bật cười của những người chung quanh:

_ Anh gửi Nga. Trái tim anh gửi đó.

Nga sững sờ nhìn những đóa hoa. Nàng như bất ngờ lắm. Trông nàng bối rối, thẹn thùng ở đôi mắt, trên đôi má phấn hồng. Nhưng nàng nhận lấy. Rồi Nhã hỏi xin Nga địa chỉ nhà nàng. Nga ghi vội trên mảnh giấy.

Tối hôm đó, Nhã chỉ còn một đêm ở Hà Nội, ngày mai quay về thành phố Sài Gòn. Bạn bè ở Hà Nội đãi chàng ăn nhậu tung bừng. Để chia tay nhau. Có Hiệp, có Phương, có Thắng, có Trí, có nhiều người bạn cũ và những người bạn mà Nhã mới quen lần đầu ở Hà Nội. Những trận cười, những ly bia chúc tụng nhau. Nhã ít nói hơn mọi ngày, đầu óc còn say với hình người con gái vừa gặp hôm nay. Thu Nga. Tình yêu, dù chỉ mới thoáng gặp nhau, nhưng đã chóng len vào tim chàng, nhịp rất mạnh. Chàng đã thấy nhớ nhung rồi. Nhã rời quán nhậu trong khi bạn bè còn đang say sưa với nhau. Chàng đón một taxi, nói người tài xế lái về phố Khâm Thiên, theo địa chỉ Nga vừa cho ban sáng.

Con hẻm phố Khâm Thiên lối đi vào nhà Nga thật nhỏ, bề ngang chừng ba thước mà thôi, mà anh tài xế taxi cũng khéo léo vào lọt, lại vào đến cuối hẻm. Đêm đã khuya, chừng mười giờ tối. Hà Nội giờ đó không còn buồn như Hà Nội những buổi tối của nhiều năm về trước khi chàng lần đầu quay về Việt Nam. Bây giờ Hà Nội cũng tập tành những đêm hoa đăng đèn màu khắp nơi, với vũ trường, với phòng trà, với karaoke, với các quán nhậu về khuya, như Sài Gòn. Con hẻm phố chợ Khâm Thiên này về đêm thì lại vắng lặng, buồn bã hơn, không như đường phố bên ngoài. Chiếc taxi gây nhiều chú ý của hàng xóm. Chàng cứ cố làm thản nhiên, bước xuống xe tìm địa chỉ ngôi nhà.

Đó là một biệt thự nhỏ, có sân phía trước, với những hàng trồng cây kiểng, có lầu. Chàng bấm chuông. Một người con trai bước ra. Nhã xưng tên mình. Người con trai cho biết là hẳn là em trai của Nga. Nhưng tất cả mọi người đã ngủ, kể cả Nga, vì quá mệt sau một ngày đứng làm việc cho triển lãm. Nhã chỉ đành để lại món quà nhỏ vừa mua ban chiều, một lá thư ngắn. Lá thư tỏ tình. Rồi ra về.

Ngày ban đầu quen Nga chỉ chừng đó thôi.

Chàng trở về Sài Gòn, vài hôm sau lại về Mỹ. Những lá thư, những món quà được gửi tay bạn bè về Việt Nam, ra đến Hà Nội cho Nga. Nàng viết thư cho chàng. Đạo đó dù nhà của Nga đã có điện thoại riêng, nhưng phương tiện viễn thông từ Mỹ về Việt Nam chưa bình thường dễ dàng, nhất là ở Hà Nội. Thời giữa thập niên 90 ở Hà Nội, còn ít người có điện thoại riêng trong nhà,

chứ đừng nói chi điện thoại di động. Nhưng thỉnh thoảng, Nhã cũng gọi được điện thoại cho Nga ở cơ quan nàng làm việc lúc đó, là một trung tâm dịch vụ người mẫu thời trang lớn nhất Hà Nội bấy giờ.

Những lá thư gửi nhau từ đó đã mang màu mực tím tình yêu. Nhã đã nói với Nga là chàng yêu nàng, yêu rất thật. Nga viết thư vồn vện hai chữ với một gói quà nhỏ cho ngày sinh nhật chàng, Thương Anh. Nga kể về gia đình nàng, kể về đời sống nàng, chân thật trong tình yêu mà Nga cho rằng có lẽ đầu đời. Bởi dù nàng đã có bạn trai trước đó, nhưng Nga không nghĩ đó là tình yêu, bởi vì nàng chưa hề phải suy nghĩ vãn vợ, xa xôi về tương lai với người đó, như là nàng đang suy nghĩ về Nhã. Nga đang là sinh viên trường Ngoại Ngữ, sau lần dự thi và được chọn là Hoa Hậu Ảnh Đẹp của Hà Thành năm 1992, Nga được mời làm người mẫu thời trang cho công ty. Nhưng mộng ước nàng là đi tìm một việc làm cố định, rồi sẽ lập gia đình với người nàng yêu, rồi làm vợ, làm mẹ. Thế thôi. Nàng không có nhiều tham vọng dù nhan sắc đó, nếu như nhiều người khác, có lẽ sự nghiệp sẽ là trên sân khấu, để trở thành một thần tượng điện ảnh, hay sẽ là một tên tuổi ở những nơi có nhiều sắc màu phồn hoa đô hội. Còn với Nga, chỉ muốn một cuộc đời đơn thuần và khiêm tốn. Đời sống nàng đơn giản cũng như trái tim nàng vậy thôi. Nên Nhã càng yêu Nga hơn. Yêu quá đổi. Yêu quên hiện tại của chính mình. Yêu quên những phiền muộn mình còn đang chịu đựng. Yêu quên mình không còn quyền để yêu.

_ Anh thích sống bên đó không?

Nga hỏi chàng về đời sống bên Mỹ, ở lần đó, khi hai người bên nhau, trong một góc nhỏ, trên lầu cao sân thượng của vườn ngự uyển Rex. Chàng im lặng trong khoảnh khắc, nhìn xuống bên dưới đường phố đang dập dìu trai gái với những dòng xe gắn máy chảy ngược xuôi con phố Lê Lợi, Nguyễn Huệ, nói rất thật lòng mình:

_ Không, anh không muốn sống bên đó nữa. Nhưng anh không có sự lựa chọn nữa Nga à.

Nga nói, đôi mắt nàng sâu thẳm nhìn chàng, giọng Hà Nội nhẹ nhàng như hơi thở:

_ Em cũng thế anh ạ. Anh, chỉ mai sau anh về đây sống mãi bên em. Em chẳng muốn đi Mỹ đâu. Nhưng em chỉ cần anh. Vâng, em chỉ muốn anh thôi.

Trăm năm sau, dù ở địa ngục hay thiên đàng, dù hồn tôi có siêu thoát hay tái thế làm người trần gian kiếp sau, tôi vẫn không quên câu nói đó. Nhã nhủ thầm. Tình của Nga vừa thối lộ đó. Nhã nhắm mắt như để che dấu niềm đau muốn hiện lên trên khóe mắt. Chàng không thể để Nga nhìn thấy nỗi đau đớn chàng đang chịu đựng khi hạnh phúc bên nàng. Càng bên Nga hạnh phúc chừng nào, sự đau khổ của Nhã càng buốt rất chừng đó.

Nhã bắt ngờ cúi xuống môi nàng, một nụ hôn say mê của trái tim, mà Nga còn bối rối then thùng đón nhận. Nụ hôn đó, Nga còn vụng dại, bởi là nụ hôn đầu tiên đời nàng. Nàng kêu nhẹ tên chàng:

_ Anh Nhã ơi, người ta nhìn thấy em chết mất.

Chàng đưa ngón tay lên đôi môi nàng. Nga khẽ cắn vào ngón tay Nhã. Rất khẽ. Nhưng tình yêu cắn mạnh. Giọt máu bật chảy trong tim. Nhói đau đàn ông, khi chàng nghĩ về mình.

Rồi cũng đêm đó, nàng đã mềm lụy trong vòng tay nhiều kinh nghiệm luyện ái của Nhã. Khi mà Nga còn sợ hãi bởi bàn tay chàng tham lam tìm lấy thân thể nàng, thì chàng đã đắm mê đàn ông đắp phủ lên da thịt trắng trong của người thiếu nữ hai mươi tuổi đời còn tinh khôi màu trắng trinh. Nhã đã say đắm mùi hương thân thể người con gái, bỏ mặc thế gian, bỏ mặc con người, bỏ mặc chung quanh với những gì sẽ xảy tới sau đêm nay. Nhã bỏ quên chàng. Nhã bỏ quên cuộc đời chàng. Nhã chỉ muốn đêm nay, Nhã đem hết tình mình tha thiết, cho Nga. Như là đêm nay Nga đang dâng cho chàng tình nàng thiết tha. Những ngón tay nàng bấu đầu vào lưng chàng. Môi chàng siết lấy môi nàng, cúi dần xuống ngực mềm, tiếng gọi tên nhau trong gian phòng giữa đêm khuya mà bên ngoài thành phố Sài Gòn cuối cùng cũng đã vào lặng thinh. Nhã trút bỏ tất cả, kể cả cuộc đời, trở về một nguyên thủy khi loài người chỉ có một đàn ông một đàn bà, chỉ biết yêu nhau, và chưa có thể giới thù nghịch hay loài người giết nhau. Chỉ có thương yêu. Đêm nay thế gian không có nữa, chỉ có Nhã với Nga, như Adam và Eva ngày xưa. Đêm nay, người yêu chàng không cắn trái cấm, nhưng trái lại Nhã đem tội tình vào đời nàng. Hai đứa thành một thịt, một đời nối liền nhau. Khi chàng buông tay thân thể rã rời, thì cuộc đời Nga cũng đã đổi thay từ đó.

Rồi năm năm sau, tháng mười hai năm 1999...

Nga bây giờ là một tiếp viên hàng không Việt Nam. Nàng đã vào ngành hơn bốn năm qua. Cũng nhờ vậy, mà nhiều lần chàng và nàng có thể gặp nhau ở Hong Kong, ở Bangkok, ở Singapore, khi mà Nga hẹn Nhã ở những chuyến bay quốc tế nàng đến các thành phố đó. Công việc cũng đưa đẩy Nhã những cơ hội lưu hành đến các nơi này. Hẹn hò nhau trước, Nhã và Nga gặp nhau để sống những ngày hạnh phúc. Nhiều lúc Nhã cũng về Hà Nội vì nhu cầu công việc của công ty. Chàng thường ghé thăm vợ chồng Thanh, bạn thân chàng từ thuở tiểu học đến nay, giờ đang làm việc cho sứ quán Mỹ tại Hà Nội. Ở Hà Nội cũng có Hiệp, bạn chàng, làm việc cho sứ quán Á Căn Đình. Cho nên Nhã thích đến Hà Nội. Thành phố này đẹp và thơ mộng hơn Sài Gòn, dù rằng kỷ niệm đời sống của Nhã là với Sài Gòn suốt một đời tuổi trẻ vừa lớn.

Nga dường như hạnh phúc lắm, khi mỗi lần đến với Nhã. Nga vẫn hãnh diện khi kể với bạn bè, về câu chuyện đã có lần Nhã bất ngờ bay từ Mỹ về Hà Nội, trong ngày sinh nhật của Nga, hiện diện ở buổi tiệc không hề báo trước, không biết trước. Nàng xúc động rơi nước mắt đêm sinh nhật đó. Ngay sáng hôm sau, Nhã bay về lại Mỹ. Chuyến đi Hà Nội một ngày một đêm, cho sinh nhật nàng.

Có lần Nga đang công tác lịch trình bay qua Hồng Kông, vậy mà Nhã biết, bất ngờ đón nàng ở sân bay Hồng Kông khi chuyến bay Vietnam Airlines vừa đến. Ngày đó, cũng là một sinh nhật lần khác của Nga. Nhã đã đến chỉ vì sinh nhật của nàng, một đêm một ngày, rồi lại bay về Mỹ. Nga thật sự hạnh phúc lắm.

Còn Nhã thì rối bời những ngồn ngang của đời sống chưa thu xếp được. Nhã nhiều lúc muốn quỳ xuống bên nàng, thú nhận tình chàng, thú nhận con người chàng. Thú nhận lời kẻ tội đồ.

Bởi vì trong khi Nga yêu chàng bằng trái tim trong trắng và chân thành, thì Nhã yêu Nga bằng trái tim đăm mê có nhiều dối gian. Ba năm thương yêu, Nhã vẫn giữ kín một điều chưa nói. Là thật ra Nhã không có quyền yêu Nga. Là Nhã không có quyền cướp lấy trinh nguyên tuổi đôi mươi của nàng. Là Nhã còn vướng nợ một người đàn bà. Là Nhã còn bị ràng buộc bởi cuộc đời, nhân gian, và đạo lý. Cho dù người đàn bà đó không phải là vợ chính thức của chàng.

Nga cho biết nàng sẽ đến Mỹ thăm Nhã tháng mười hai dịp lễ Giáng Sinh này. Là tiếp viên hàng không với bao nhiêu lần với những chuyến bay quốc tế khắp nơi trên thế giới, Nga xin giấy phép du lịch vào Mỹ không khó khăn. Sổ thông hành của nàng đã đóng dấu đầy các quốc gia Âu có, Á có. Bây giờ Nga đến Mỹ. Nàng muốn đến thăm chàng. Muốn ra mắt bố mẹ chồng tương lai, nàng nói vậy. Muốn đến nơi chốn của Nhã ở, để muốn biết thế nào mà Nhã cứ than chán, than buồn, cứ muốn bỏ nơi mà đi. Nga hớn hờ lắm. Nàng gọi chàng, náo nức chờ ngày được Nhã đón ở phi trường. Này nhé, anh Nhã ơi, bao nhiêu lần em đã đón anh ở phi trường khi anh về nước, lần này thì em sẽ được anh đón, phải không? Nhã cứ ừ ừ, mà lòng rối bời biết tính sao đây.

Nhã đón Nga ở phi trường. Cũng may có cô bạn từng làm chung Hàng Không Việt Nam với nàng nay đã lấy chồng sang Mỹ, đón mời nàng về ở chung. Nhã chỉ mỗi ngày đến Irvine đưa đưa đón đón Nga mà thôi. Chàng cứ viện cớ này cớ nọ để thói thoát chuyện đưa Nga về gặp gia đình chàng.

Hai người cùng đôi vợ chồng bạn Nga đi Las Vegas. Hạnh phúc. Vui nhộn. Nga tung tăng nắm tay Nhã trên đường phố. Trên đại lộ Las Vegas, họ tựa vai nhau xem những màn múa nước, xem núi lửa, xem những kỹ thuật biểu diễn của kinh đô ánh sáng thế giới đầy màu sắc và nghệ thuật, giải trí. Nhã đưa Nga vào xem những buổi ca nhạc múa vũ hàng đầu nghệ thuật trên thế giới, mà chỉ có Las Vegas này mới có. Nhã cũng quên đời sống, quên Thùy, quên những gì đang ràng buộc chàng ở California. Chàng chỉ còn biết có Nga, chàng yêu nàng quá đổi. Tất cả điều gì có xảy đến cũng chẳng là sao nữa. Con người của Nhã là vậy đó, cứ sống cho ngày hôm nay đã, mai có ra sao thì cũng mặc. Chàng cứ nói với bạn bè nhiều lần... cứ theo lời nhạc của nhạc sĩ TCS .. cuộc đời có bao lâu mà hững hờ..

_ Nhã có nhiều bạn lắm đấy nhỉ?

Giọng nói Bắc kỳ đáng yêu của Nga nhẹ nhàng bên tai chàng. Nàng nghe chàng kể rất nhiều về bạn bè của chàng. Nhưng Nhã cũng tâm sự nàng nghe về những thăng trầm của đời chàng. Có những lúc Nhã ở đỉnh cao danh vọng sự nghiệp. Có lúc chàng sa cơ ở tận cùng xã hội. Cuộc đời chàng cũng bẽ dâu truân chuyên lắm. Từ tình cảm đến sự nghiệp. Bạn bè chàng đông lắm. Nhưng mà Nhã chỉ đếm được ở vài ngón tay những người mà Nhã cho là bạn. Còn lại thì Nhã xem đó là bè. Ngày mà Nhã sa cơ ở vực thẳm cuộc đời, đưa tay với lấy cầu cứu bạn bè, chỉ có

vài thằng giơ tay cứu Nhã. Ân nghĩa đó của bạn bè, nhiều lúc Nhã vẫn còn mang nặng chưa lần trả được. Nhưng mà chàng cứ mang ở trong tim, nặng trĩu và thương yêu. Nga đã sống bên Nhã cũng nhiều rồi, đủ hiểu con người của Nhã. Chàng sống cho bạn bè nhiều hơn cho bản thân mình, nhiều hơn cho gia đình mình nữa. Con người của Nhã phóng khoáng, sống vì bạn, và nhiều tình cảm con người quá đi, nên Nhã cứ nghèo mãi. Chàng là người có ăn học, kiến thức, và nhiều khả năng. Nhã làm việc nhiều tiền, nhưng không giữ được đồng nào. Vậy mà khi Nhã ở đường cùng đối đầu với sự chết sống, thì bạn bè chỉ còn lấy năm ba người. Nga nói với Nhã, anh phải sống cho anh nhiều hơn, mai này em làm vợ anh, có con với nhau, anh phải lo cho gia đình trước nhé. Tuy nói vậy, nhưng Nga không bao giờ trách móc khi Nhã kể về những ngày chàng vui sống với bạn bè, hay làm chuyện này chuyện nọ, tốn công tốn của vì bạn. Nga thâm nghĩ, nàng phải tôn trọng quyền đàn ông của chàng, về đời sống của chàng, miễn là chàng hạnh phúc với những gì chàng làm, là đủ. Dù mai này có thành chồng vợ, Nga cũng sẽ để cho Nhã những thú vui đàn ông mà chàng thích.

Nga tưởng chừng nàng đã hiểu về Nhã nhiều lắm. Nga đâu có ngờ Nhã còn những điều giấu kín nàng....

Nga nắm tay Nhã, cả hai cùng vợ chồng Mai, người bạn của Nga, đứng xếp hàng chờ vào xem một chương trình lớn tại casino Belagio và lâu đời nhất thành phố Las Vegas này. Nhã vòng tay qua vai Nga. Tháng 12, gió lạnh Las Vegas về khuya làm buốt da thịt khách du lịch thành phố. Nga đang cảm giác yêu thương trong vòng tay Nhã, thì có một giọng nói quen quen một người gọi tên chàng:

_ Anh Nhã..

Tiếng một người con gái khác, Nga quay lưng lại. Nhã thì bàng hoàng, đứng chết lặng. Một người thiếu nữ tuổi trạc chừng gần ba mươi như Nhã, đang nhìn hai người bàng hoàng đến xâm mặt mày:

_ Anh Nhã, ủa Nga..

Nhã vừa đổi kinh ngạc quay nhìn Nga, rồi nhìn thiếu nữ. _ Hà...

Nga kêu tên một cách mừng rỡ:

_ Ôi giới.. Hà đây à.. đâu thế này?

Người thiếu nữ kia choáng váng, chân tay nàng bủn rủn, Mai đứng kế bên vội ôm lấy nàng. Nhã với nỗi bàng hoàng đến tột độ:

_ Sao lại thế này? Hà...em?

Người thiếu nữ tên Hà giơ tay vánh vào mặt Nhã một cái tát thật mạnh. Nhã không quay né tránh. Chàng vẫn im lặng. Đôi mắt chàng rữ mềm như con mèo nhỏ vừa bị thương. Chàng quay

nhìn sang Nga, nàng quay đi, thân thể quy xuống buồng lòng trong vòng tay Nhã. Còn tiếng Hà bật khóc nức nở.

Ba năm sau đó.. ..Tháng mười năm 2002...

Nhã cầm trên tay lá thư của Nga....

Anh Nhã..

Anh đừng tìm kiếm em hoài tốn công. Em và bé Thu đã quyết định chọn con đường khác. Không phải là bé Thu, mà em nhân danh quyền người mẹ để quyết định cho cả hai. Mấy năm qua, em đã suy nghĩ và suy nghĩ. Anh cuối cùng cũng vẫn không thể cho mẹ con em những gì chúng em cần. Là riêng anh. Em đã chịu nhiều hy sinh và khổ đau lắm rồi anh Nhã ạ. Bố mẹ em lần này cương quyết không tha cho anh nữa. Anh đừng về Hà Nội lần này. Anh biết rồi, bố rất là có thế lực. Thêm vào bác Niên nữa. Từ lâu này hồ sơ của anh với bên an ninh bảo vệ chính trị là không tốt rồi. Lần này, nếu bố không tha, thì bác Niên sẽ không nương tay với anh đâu. Anh đủ biết chức vụ và quyền lực của bác Niên là thế nào rồi. Em không muốn anh bị họ bắt. Cho dù lòng em bây giờ hận anh, hận đến tận cùng đáy lòng em. Nhưng càng hận anh, em mới biết là em cũng còn yêu anh nhiều lắm.

Nhưng Nhã ơi, làm sao đây hở Nhã khi mà cho dù Hà giờ cũng đã bỏ anh mà đi, nhưng làm sao em dám bước đến giành lấy cái địa vị đó của Hà. Nó là bạn của em hơn hai mươi năm trước những ngày tụi em còn học chung nhau trường quận, rồi đến cấp hai, cấp ba, xa lạc nhau nhiều năm từ khi một ngày Hà và gia đình bỏ vào Nam, sau này bạn bè bảo là nó theo gia đình vào Nam rồi sang Mỹ đã nhiều năm .. em đâu ngờ ngày gặp lại nó, là ngày em biết nó đang chung sống với anh bên Mỹ này... Rồi vì em, mà Hà đã bỏ đi.

Chỉ khổ thân cho em nhiều nhất, mất bạn, mất anh, rồi đâu biết mình đã có mang bé Thu từ chuyến đi Mỹ lần đó. Em không thể bỏ con, nhưng em phải xa anh Nhã ạ. Tuy biết lần này anh về để tìm mẹ con em, nhưng thôi anh ạ, em đã nhất quyết không gặp Nhã nữa.

Nhã hãy về lại Mỹ đi.... hãy tìm lại Hà cho bằng được, tạ lỗi với Hà, và sống cho nó hạnh phúc ..... xem như là anh giúp em tạ lỗi với bạn em..

Lá thư còn dài cả năm trang giấy, nhưng đôi mắt đàn ông của Nhã không còn chịu đựng nổi nữa, chàng vẫn cầm lá thư. Chuyến bay Cathay Pacific vừa cất cánh, rời thành phố Sài Gòn. Nhã nhận lá thư từ một người mang tay đến tận khách sạn ở thành phố tìm chàng trao thư ngay trước giờ Nhã ra phi trường. Lá thư của Nga, nàng cũng đang ở một nơi nào đó trong thành phố Sài Gòn. Nàng biết chàng ở đâu, nàng biết chàng làm gì. Còn Nhã thì vô vọng. Chàng đã trở lại nhà của Nga ở phố Khâm Thiên Hà Nội lần thứ hai, nhưng lần này ông Bố của Nga đã chỉ thẳng vào mặt

chàng ... cút đi... thằng khốn... tao gặp mày lần nữa... tao báo an ninh còng mày... tao chưa khai tội mày làm phản động là may đấy... Cũng đêm hôm đó có ba người mặc thường phục đến khách sạn Nhã đang tạm trú, trình thẻ và xưng mình là công an phòng an ninh chính trị Hà Nội... yêu cầu Nhã phải quay về Sài Gòn, và phải rời khỏi xứ trong hai ngày nữa.. hay là họ sẽ trực xuất chàng.

Tháng Mười, sinh nhật con gái chàng, là bé Thu. Nhã về lại đây, tìm đến Hà Nội, là để mừng sinh nhật đứa con gái, là để tìm lại Nga. Nhưng Nhã chưa bao giờ có cơ hội gặp lại đứa con gái của chàng. Nhã cũng đã không gặp được Nga. Chỉ có lá thư này. Nhã nhắm mắt, bàn tay vẫn cầm lấy lá thư Nga.

Nhã nhìn qua khung kính máy bay, biển xanh bên dưới. Không còn gì nữa. Chàng chảy nước mắt, tim vừa tan nát. Tất cả đã như là bọt biển. . .

HỒ VĂN XUÂN NHI (Viết năm 2003)